

MARTA

Doctora Feliu, aquesta soc jo, la millor cardiòloga del món d'aquest planeta anomenat Terra, això diuen! Tot i que jo encara no m'ho he acabat de creure, diuen que és veritat. Em dic Marta Feliu i tinc quaranta quatre anys. M'encanta que les persones surtin de la meva consulta amb un somriure a la cara i aquesta és la meva recompensa a la feina ben feta. Tinc dos fills i un marit anomenat Cristian. La meva estimada filla es diu Aina i el meu trapella fill es diu Pol, dic que és trapella perquè ho és molt! Un dia el vaig trobar dormint a dintre la rentadora!

Us preguntareu per quina raó vaig decidir ser cardiòloga, doncs és molt curiós. Tot va començar quan jo tenia 6 anys. Davant de casa meva hi havia una petita botiga. En aquell temps vivia amb els meus pares en un pis amb les parets de color vermell molt petit i escanyolit, només tenia dues habitacions, una amb tots els llits i l'altre amb la cuina i una taula. Per anar a lavabo havies de sortir a fora el balcó. Aquella botiga era plena de joguines. Tot i que mai no hi havia ningú a mi sempre em cridava l'atenció una cosa d'aquell aparador. Una disfressa de metge. Cada cop que la veia notava una sensació alegre a dins del meu cos i un formigueig a la panxa. Somiava amb ella i em preguntava si algun dia la podria tenir. Increïblement el dia del meu aniversari, els meus pares me la van regalar i aquell somni ja no va aparèixer mai més. I durant molt de temps no me la vaig treure ni per dormir.

CRISTIAN

Hola, soc l'home de la Marta i treballo d'empresari. I si us esteu preguntant si soc el millor empresari d'aquest planeta anomenat Terra, com diria la Marta, podríem dir que no. Tot i que ja m'agradaria ser-ho. Trobo que la Marta és la millor dona que es pot tenir en aquesta curta vida, ara estareu pensant... això ho diu tothom per quedar bé, o...que romàntic, però és la veritat.

El que dic és totalment cert. I no me l'estimo perquè és la millor cardiòloga del món mundial, me l'estimo per ser com és.

Suposo que ja us haurà parlat de l'Aina i en Pol. L'Aina és la nena més guapa que conec, força intel·ligent, simpàtica i una mica desobedient.

I en Pol. El nen més guapo que conec, esportista, divertit i trapella. En Pol té deu anys i l'Aina onze. La nostra família és molt viatgera. Ens agrada investigar. Hem voltat per molts llocs: Tailàndia, Guadalupe, Nova York, Nova Zelanda, Índia, Hawaii, ... i no ens cansaríem mai de viatjar.

AINA

Jo soc l'Aina la filla preferida dels meus pares, perquè només en tenen una. Crec que tinc molta sort de veure a una cardiòloga cada dia, que em faci petons cada dia... és mentida, no la veig cada dia, quan fa guàrdies i coses d'aquestes no passa ni per casa, però sembla que si ho escric pot ser que arribi a passar. Els meus pares diuen que soc molt guapa, força intel·ligent... però això és el que diuen tots els pares. Realment soc guapa, tinc encant, no puc mentir, soc desobedient i m'encanta el sushi.

POL

Hola soc en Pol, i tinc deu anys, vaig a l'escola Heinemann, i tinc molts amics. M'agraden els espaguetis a la carbonara i no m'agrada escriure. Ho veieu, no?

MARTA

Ja soc aquí, a la sala on em rento les mans i espero que la infermera em posi els guants estèrils abans d'entrar a quiròfan. Estem a punt de salvar la vida a una persona que es debat entre la vida i la mort. Bisturí. Les constants estan bé però no sé per quin motiu una gota de suor freda em regalima pel front. Mala senyal. De sobte aquell home comença a tremolar, molts cardiòlegs entren a la sala i els residents de 1^r i 2ⁿ callen en sec. Tothom es tapa la cara i de fil instrumental sona un piiiiiiiiiiiiip. Hora de la mort, 16.52pm.

AINA

He sentit la mare i el pare parlant a la cuina. La mare estava plorant, l'únic que he sentit ha estat que la mare deia que l'última operació que havia realitzat no li havia anat bé i que se li havia mort el pacient. Ja se li havien mort altres pacients però aquell, no sé per quin motiu, havia estat diferent. Deia que no es sentia orgullosa de si mateixa i que es sentia culpable. El meu pare la calmava i li deia que ella feia la feina com tocava i com creia, que no s'havia de torturar perquè

ella havia salvat moltíssimes vides i havia fet el bé per moltes persones. L'endemà em vaig aixecar preocupada per la mare, quan estàvem esmorzant tothom estava callat, però jo em vaig atrevir a preguntar-li que era exactament el què li havia passat. Ella es va pujar els mocs i ens va explicar a en Pol i a mi el què havia passat aquella tarda. Era la primera persona que venia a la meva consulta amb vida i marxava sense. De cop la mare es va posar a plorar i va marxar de la cuina.

POL

Hola ja sé que he dit que no m'agradava escriure però aquí estic, escrivint. Sincerament, crec que és molt trist no salvar a una persona o que no la puguis ajudar, però crec que la meva mare en salva moltes vides tot i que desgraciadament alguna no pot. La mare ha anat a treballar normal i corrent però no amb tanta motivació com sempre, no amb tanta alegria com normalment hi va. Jo vaig a l'escola normal però una mica preocupat per ella, em preguntava què estaria fent en aquell moment, si estaria trista, enfadada o preocupada. El meu pare estava treballant i sé que ell també estava amoïnat.

CRISTIAN

Estic treballant a l'empresa i d'aquí poc aniré cap a casa. Espero que quan la Marta arribi estigui més animada i que tot s'arregli, però no estic del tot convençut de que això passi. Quan em va explicar el que li havia passat em vaig quedar amb la boca oberta, no em podia creure que s'hagués mort aquella persona en mans de la doctora Feliu, la millor cardiòloga del món. Afortunadament quan va arribar a casa semblava que s'havia recuperat. Vam estar parlant i estava molt millor.

MARTA

Hola. Un altre cop torno a ser jo, ja estic molt millor i estic molt orgullosa de ser jo mateixa. S'ha mort una persona però no hi puc fer res més, totes les persones s'equivoquen, no existeix la perfecció i m'agrada molt la meva feina. Aquest matí quan m'he llevat en Cristian va dit:

- Bon dia doctora Feliu, la millor cardiòloga del món d'aquest planeta anomenat Terra.

Tot i que jo encara no m'ho he acabat de creure, diuen que és veritat.